

GILLETTE BURGUNDY — HỒI 3

Burgundy — Pháp
HỒI 3 — Mùa hái nho cuối cùng

Chuyện chẳng bao giờ giống nhau, vì những khoảnh khắc chúng gặp nhau chẳng bao giờ giống nhau. Nơi chốn đổi thay. Mùa đổi thay. Con người đổi thay. Và khi đàn bà bước ngang lối đi của chúng, mọi dự đoán mất hết giá trị.

Tôi đã kể chuyện này cách đây ít lâu. Hôm nay tôi muốn kể lại, mãnh liệt hơn, gần như một cuộc trò chuyện với chính mình—một tiếng gọi từ ký ức, một giọng nói cứ gõ mãi vào cánh cửa thời gian, nhắc tôi không chỉ về những gì đã qua, mà có lẽ cả về những gì vẫn còn có thể đến.

HỒI 3 — MÙA HÁI NHO CUỐI CÙNG

Có Sabine bên cạnh, tương lai không còn xa xôi.

Nó đã thành một nơi chốn.

Tôi nhìn khắp vườn nho và hình dung những mùa mới. Tôi nghĩ đến các con tôi, đến con của chúng, và đến những gì có thể còn lại khi tôi không đủ sức cưỡi ngựa đi khắp điền trang nữa. Bao năm trời tôi đã đuổi theo công việc.

Trách nhiệm.

Thử thách.

Kết quả.

Tôi đã qua nhiều nước, gây dựng nhiều cơ nghiệp, ném cả thắng lẫn bại.

Vậy mà sự thanh thản dường như lại chọn cái góc Burgundy ấy cùng người đàn bà mà thời gian bất ngờ trả lại cho tôi.

Sabine đi bên tôi giữa những hàng nho.

Chúng tôi nói ít.

Qua một tuổi nào đó, ta nhận ra im lặng thường nói lên sự thật rõ hơn lời nói. Ngày tháng trôi đi giản dị, cái giản dị tôi hầu như chẳng nhớ mình đã từng biết.

Rượu chín dần trong thùng.

Vườn nho theo mùa của nó.

Bầy ngựa chạy tự do trên đồng.

Các con tôi về thăm thường hơn.

Và lần đầu tiên sau nhiều năm, tôi nhìn đời mình mà không thấy cần thay đổi điều gì.

Còn rượu thì sao?

À, chuyện ấy người La Mã đã trả lời rồi.

In vino veritas.

Trong rượu có sự thật.

Mặt nạ rơi.

Đối trá yếu đi.

Cả những tình cảm chôn vùi rồi cũng tìm được can đảm để cất lời.

Tôi hình dung đời mới của mình như thế.

Burgundy.

Vườn nho.

Bầy ngựa.

Sabine.

Các con tôi ở gần.

Còn tôi cưỡi ngựa giữa các hàng nho, xem việc tỉa cành, ngắm cách nắng chạm vào dây nho.

Rốt cuộc mọi thứ dường như đã ở đúng chỗ của nó.

Và tôi đã chín mươi một tuổi.

Chín mươi một.

Cái tuổi mà người đàn ông tin mình đã thấy đủ để chẳng còn gì làm mình ngạc nhiên.

Tôi đã làm.

Vì tôi không hề ngờ sẽ lại nghe tiếng một chiếc xe nữa chạy lên con đường dài dẫn vào điền trang. Một chiếc xe nữa.

Một người đàn bà nữa.

Một chàng trai trẻ nữa.

Chiếc xe chậm lại rồi dừng cách chúng tôi vài mét.

Tôi nhìn Sabine.

Tôi nhìn chiếc xe.

Tôi nhìn chàng trai trẻ đang bước xuống.

Trong một thoáng, tôi có cảm giác phi lý rằng cuộc đời đang diễn lại một cảnh tôi đã sống qua. Người đàn bà đóng cửa xe rồi đứng yên, quan sát ngôi nhà.

Rồi bà nhìn tôi.

Bà mang vẻ mặt của người không tình cờ mà đến đây.

Vẻ mặt của người đã bỏ ra bao năm tìm kiếm.

Tôi cảm thấy Sabine cứng người lại bên cạnh.

Tôi cũng không nhúc nhích nổi.

Người đàn bà tiến lên vài bước.

Chàng trai theo sát.

Bà nhìn tôi chăm chú.

Quá chăm chú.

Như tìm một lời xác nhận.

Như cố tìm lại một điều bà đã nghe kể suốt đời.

Cuối cùng, bà mỉm cười.

Một nụ cười hiền.

Gần như u buồn.

Rồi bà hỏi đúng một câu.

“Ông là Ferdinando Frega phải không?”

Tôi không trả lời ngay.

Nỗi sợ không phải lúc nào cũng đến từ điều ta không biết.

Đôi khi nó đến từ điều ta có thể nhận ra.

Burgundy lặng im quanh chúng tôi.

Vườn nho thở dưới ánh ngày đang tắt.

Không ai nói gì.

Sabine không.

Chàng trai không.

Tôi cũng không.

Vì giây phút ấy tôi hiểu ra một điều mà chín mươi một năm chưa dạy nổi tôi. Cuộc đời hiếm khi khép những món nợ còn dang dở.

Nó giữ chúng lại.

Che chở chúng.

Để chúng chín dần, như rượu nằm trong thùng.

Rồi, đúng lúc ta tin câu chuyện sắp hết, nó mở một cánh cửa ta ngỡ đã niêm kín mãi mãi.

Một ký ức.

Một câu hỏi.

Một niềm hối tiếc.

Một người đàn bà.

Có lẽ một đứa con trai.

Có lẽ một mối tình xưa.

Hay có lẽ một sự thật cần trọn một đời người mới đến được với ta.

Tôi đứng bất động.

Có Sabine bên cạnh.

Có người đàn bà ấy trước mặt.

Có hai chàng trai thuộc về hai câu chuyện khác nhau—hay có lẽ cùng một câu chuyện.

Và lần đầu tiên, tôi không thấy vội phải biết câu trả lời.

Vì tôi hiểu rằng số phận không đến để gấp cuốn sách lại.

Nó đến để thêm một trang nữa.

Và có lẽ, vào buổi tối ấy giữa lòng Burgundy, chương quan trọng nhất mới chỉ bắt đầu.

Ferdinando